

Hava kapalı. Başımın sağ tarafında, saç diplerinde bir ağrı var. Aşıdan mı diye düşünüyorum. *İçinde ne olduğumu bilmediğim sıvı* saç tellerimi mi acıttı? Sonra *bunu neden düşünüyorum?* diye düşünüyorum. Tüm sorulara sorulabilecek bir soru: Bunu neden düşünüyorum?

Pandemiden önce hemen her yıl grip aşısı yaptırırdım. Bu aşı ondan daha hafif geldi. Erken uyudum ama Ortaköy'e kadar yürüyüp, günü 19bin adımla tamamladığım içindir. Hafif bir kırgınlık hissedecek gibi oldum ama bunun önemli kısmının *bir şeyler hissetsem mi* diye kendimi *zorlamaktan* olduğunu düşünüyorum.

Saç diplerimin acısı da muhtemelen zaten vardı.

Bunu neden düşünüyorum? Çünkü *savaştan* beter bir pandeminin nihai noktası bu kadar ufak olmalı. Hemşireye sanırım iki defa sordum, *başka yapılacak bir şey var mı?* Hayır, yok. 30 saniye aşı olacağız diye miydi bütün hepsi? Öyleymiş. *Ölürsem kabrime gelme istemem* tarzı şeyler yazan fotokopi bir kağıttan başka bir şey? Yokmuş.

İşin içinde bir bit yeniği var hissi de bundan kaynaklanıyor. Benim gibi hasta olmamış, test bile yaptırmamasına gerek kalmamış insanların hastalığın varlığına ve bu kadar basit bir prosedürle *korunacaklarına* inanmaları zor. *Bu işin arkasında başka bir şey var* diye düşünmek zorundalar, medyanın, Internet'in, devletlerin gerçeklik inşasında *doğrudan tecrübe* kısmı eksik çünkü. İnsan *tehlikenin boyutu* ve *tedbirin boyutu* arasında oran bekliyor. Modern hayatın sunamadığı bu. Hayatımızı saran tehlikelerden çok sıradan, basit önlemlerle korunabiliyoruz. Maske takıp, elimizi yıkamamızı ve bununla *ölüm-cül* bir hastalıktan korunduğumuzu söylüyorlar. *Bu kadar basit olamaz* hissi o yüzden var.

Modern hayatın sıkıcılığı bundan. Hemen hiçbir risk almadan yaşamak için yollar inşa ediyoruz. İnsan riskten kaçır, tehlike tehlikeli bir şeydir ve *modern hayat* dediğimizin temelindeki sıkıcılıkta bu tehlikeden kaçır var. *Medeniyeti* riskleri bizim yerimize başkası alsın diye inşa ettik. Tehlike ve tedbir arasındaki temel ilişkiyi kaybettiğimiz için de artık hayat bize *hayli yavan* geliyor.

Bu yavanlığı aşmak için *uydurduğumuz* ideolojiler var. Modern hayatın bir tarafını inkar ettiğimiz her meselenin arkasında bu yavanlıktan kaçır görüyorum. Modern hayatın kurumlarının hepsinde, aşıdan sonra hissettiğim *hepsi bu kadar mıymış* hissi sırtıyor. Hayatımıza bir şekilde anlam vermek için sarıldığımız fikirler de genelde *aşı karşıtlığına* benziyor.

Hayatı anlamlandırmadaki fikirlerimizin çoğunun pratik tarafı olmadığı için o kadar farketmiyor tabii. *Dünyayı yedi ailenin yönettiğine* inanan birinin hayatında bu inancının bir etkisi yok. Sabah yine aynı şekilde işe gidip, akşam yine aynı çayı içiyor. Bize *radikal* gelen fikirler bir uygulama alanı bulmuş, *aşı olmuyoruz* diyecek bir fırsat bulmuş fikirler. Diğer tür fikirlerin bize bir zararı yok, tek faydası bu yavan hayatlara biraz çeşni eklemek.